TERBOLESA

Per veure el món,
t'acostes a la finestra
i l'alè embafa el vidre.
O la pluja que hi llisca
dissol els contorns,
barreja els perfils de les formes.
Tal vegada és la boira,
qui sap si les llàgrimes
o les lleganyes als ulls,
allò que ha embromat
el pas sorollós de la vida.
O, enlluernat per anys de sol,
ara el cristal-lí té taques negres.

Espera la nit,
que arribi el somni.

Josep M. Sala-Valldaura
Quasi muts. Ed. Lleonard Muntaner